

Иисус казва: „Не можете да слугувате на Бога и на мамона!“ (Мат. 6:24). Защото мамонът, т.е. богатството, се превръща в божество за човека, а истинският Бог се пренебрегва. Всички помисли, копнежи, желания на човека се свързват с увеличаване и запазване на богатството му. Той възприема света опосредствано, само чрез обекта на своето поклонение. Тази роля може да играе всичко – революцията, работата, но най-често алкохолът или дрогата... Именно поради отстъпничеството си от Бога човекът изпада в различни видове зависимост.

Когато сътворява човека по Свой образ и подобие, Бог го надарява със свободна воля, прави го независим от никого и от нищо, освен от Себе Си. Потребността да зависим от Бога е част от нашата същност. Затова, когато хората се отвръщат от Бога, си издигат идоли и затъват в пиянство... Но Бог не може с нищо да бъде заменен. Истината е, че независими хора не съществуват: „Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате – било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?“ (Римл. 6:16)

Но Бог иска зависимостта от Него да извисява човека, да му помага да достига духовни висоти, а хората избират друга зависимост, която води надолу... Човекът, който изоставя своя Творец, се сблъсква със сериозен проблем: природата, както е известно, не търпи празнота, образувалият се вакуум всмуква всичко, което е наблизо. До много хора най-близо се оказва алкохолът, а сега към нея се добавя и хероинът... Те увличат човека в про-

Човек е сътворен от Бога като духовно същество. В момента на сътворяването му Бог „вдъхва“ в него жизнено дихание (Бит. 2:7), влага част от Себе Си, защото Бог е Дух. Самият Той оценява действията Си като успешен творчески акт („твърде добре“) и за човека тогава това също е било много добре. Докато не настъпват известните събития в Едемската градина и човекът не се лишава от съществена част от своето „Аз“, като умира духовно.

Какво всъщност представлява човешкият дух? Характеристиките на душата са разум, чувства, воля. А какво се характеризира духът? Теофан Затворник отнася към свойствата на духа страха от Бога, съвестта, жаждата за Бога или стремежа към Бога. Въз основа на това, от какво се ръководи човек в живота си, можем да кажем какъв живот води той – душевен или

духовен. Безусловна проява на духа е и способността на човека да се моли. Молитвата е на първо място духовно действие.

Нито душата, нито тялото не могат да влязат в общение с Бога, Който е Дух. Само духът ни познава Бога, жадува за Него и нищо друго освен общението със самия Бог не може да удовлетвори тази жажда. Затова в продължение на векове хората са търсили Бога.

Човек винаги се стреми към духовен комфорт, у него живее родовата памет за това, как му е било „много добре“. Ето защо употребата на различни наркотични вещества (към тях се отнася и алкохолът) не е нищо друго освен неосъзнат опит да се замести жаждата за Бога, да се удовлетвори тя по някакъв примитивен начин. И това много често води до алкохолна или наркотична зависимост.

ДА ОБЪРНЕШ ПИРАМИДАТА

„АКО НЕ СЕ ПРЕМАХНЕ ДУХОВНАТА ПРИЧИНА ЗА АЛКОХОЛНАТА И НАРКОТИЧНАТА ЗАВИСИМОСТ, ЧОВЕК РАНО ИЛИ КЪСНО ОТНОВО ЩЕ СЕ ВЪРНЕ НА ПЪТЯ КЪМ СМЪРТТА.“

пастта - временно му дават илюзия за духовна пълнота, а след това, като го опустошават окончателно, го убиват.

Ето защо, ако не се вземе предвид духовният аспект на проблема, лечението от алкохолна или наркотична зависимост не дава очаквания резултат – рано или късно човек се връща към спиралата на смъртта.

Бог е сътворил човека така, че духът му да има водеща роля спрямо душата и тялото. Но след грехопадението пирамидата се е обърнала и сега определящи са страстите на плътта, които тласкат човека надолу по стъпалата на деградацията. А той би трябвало с по-

мощта на Бога да си върне свободната воля, с която го е надарил Творецът, за да може съзнателно да Му се посвети. Само тогава е възможна необратимата и окончателна победа над алкохолната и наркотичната зависимост. Бог „иска да се спасят всички човеци и да достигнат до познание на истината“ (1 Тим. 2:4). Ако това е така, какво не достига на човека? Желание да се спаси. Той трябва да започне да се изкачва по стъпалата, които водят нагоре, към свободата от робството на смъртта.

В света отдавна съществува програмата „Дванадесет стъпки“, която е помогнала на хиляди и хиляди хора

от различни държави да се освободят от своята алкохолна или наркотична зависимост.

Християните я изпълват с ново съдържание, благодарение на което хората не само се лекуват от страшната болест, но и получават осветен живот с Христос. Нека Господ благоволити всички, които поискат да поемат по този път!

п-р Павел Жукора

втори пастир на Евангелската църква в Олимпийското село край Москва, директор на семейния център „Възраждане“

Християнска програма „ДВАНАДЕСЕТ СТЬПКИ“

1. Ние признаваме безсилието си пред алкохола (наркотиците). Признаваме, че животът ни е станал неуправляем. „Защото не върши доброто, което желая, а злото, което не желая, него върши“ (Римл. 7:19).

2. Стигнахме до убеждението, че само сила, по-мощна от нашата, може да ни върне здравомислието. «Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му бъде дадена» (Як. 1:5).

3. Взехме решение да предадем своята воля и живота си на Бога, както Той ни се е открил в Своя Син Иисус Христос, нашия Господ. „Уповавай се на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще управлява пътеките ти“ (Пр. 3:5-6).

4. Дълбоко и безстрашно оценихме себе си от нравствена гледна точка. „Нека издирим и изпитаме пътищата си и нека се върнем при Господа“ (Пл. Йер. 3:40).

5. Признахме пред Бога, пред себе си и пред друг човек истинската същност на своите заблуди. „Изповядайте един на друг греховете си и се молете един за друг, за да оздравеете“ (Як. 5:16).

6. Напълно сме подготвени Бог да ни избави от нашите недостатъци. „Защото кой от вас, когато иска да съгради кула, не сядат първо да пресметне разниските, дали ще има с какво да я довърши? Да не би, като положи основа, а не може да довърши, всички, които гледат, да почнат да му се присмиват и да казват: „Този човек почна да гради, но не можа да довърши“ (Лука 14:28-30).

МОЛИТВА: ГОСПОДИ! Дај ми разум и душевен покой, за да приема това, което не мога да променя, мъжество да променя това, което мога да променя, и мъдрост да различа едното от другото. Да живея с днешния ден, да се радвам на всяка минута. Да приема този грешен свят, както го е приел Христос, а не както искам аз. Да вярвам, че Ти ще се погрижиш за всичко, ако се покоря на Твоята воля. Да бъда разумно щастлив в този свят и безмерно щастлив във вечността с Теб.

АМИН.

ПРОДЪЛЖАВА НА СТР.25 >>